

[Godskesen.]

en, saadan særlig Imødekommenhed, der i alt Fald gik ud over, hvad de paa nogen Maade kunne siges at have Krav paa, det kunde ikke og burde ikke være Basis for et yderligere Krav fra deres Side.

Jeg ser altsaa ikke, at der kan være nogen rimelig Føje for Underretssagførerne til at kræve Ret til at kalde sig Landsretssagførere. Men paa den anden Side forekommer det mig, at det vilde være Uret imod Overretssagførerne og Landsretssagførerne, at man gav Underretssagførerne denne Beføjelse. Overretssagførerne og Landsretssagførerne, som har skaffet sig den mere omfattende Uddannelse og anvendt saa mange flere Aar derpaa, har et rimeligt Krav paa, at dette skal komme frem ogsaa gennem deres Titel. Men dernæst er der et Hensyn til Publikum. Publikum har et rimeligt Krav paa at vide allerede igennem Titelen, om den Mand, man henvender sig til, er en Mand, der opfylder de Betingelser, Loven i Almindelighed stiller for at kunne procedere for Landsretten, eller om det er en Mand, der ikke opfylder disse Betingelser, men som blot ifølge en Overgangsbestemmelse har faaet Adgang dertil.

Om disse Betragtninger samlede man sig i 1919, da Sagen, som jeg nys nævnte, var til Behandling i dette høje Ting. Det Forslag, som da blev vedtaget, som altsaa nu er Lov, og hvorefter Underretssagførerne fik den omfattende Mødebeføjelse, men ikke Titel af Landsretssagførere, blev indstillet af 12 af Udvalgets 15 Medlemmer og tiltraadt af den daværende Justitsminister. De tre andre af Udvalgets Medlemmer, de socialdemokratiske Medlemmer, tiltraadte ikke dette Forslag, idet de mente, at for at Underretssagførerne skulde have Procedureret, burde de enten have nogen Tids Anciennetet eller underkaste sig en Prøve. Men jeg tror ikke, der var nogen Uenighed med Hensyn til det Spørgsmaal, om Underretssagførerne skulde have Lov til uden videre at kalde sig Landsretssagførere. Der foreligger i den Henseende ganske klare Udtalelser fra den daværende Ordfører for Socialdemokraterne, Udtalelser, der findes i Landstingstidende for 1918—19 Sp. 1567ff., og af hvilke jeg skal tillade mig at oplæse nogle Linier. Den socialdemokratiske Ordfører siger:

„Men en Ting vilde jeg ikke synes var rigtig, nemlig at give disse Underretssagførere, som altsaa havde Ret til uden Prøve eller efter Prøve at føre Appelsager for Landsretten, Ret til at kalde sig Landsretssagførere paa lige Fod

med dem, der er juridiske Kandidater. Thi disse sidste har jo dog — naar deres Evner i øvrigt er lige — gennemgaaet en 3—4 Aars længere teoretisk Uddannelse, og de har Krav paa at faa denne betydelige Uddannelse til at fremtræde gennem deres Stilling overfor Befolkningen. Altsaa, Underretssagførerne skulde bevare, synes jeg, Titelen af Underretssagførere.“

Jeg tror altsaa at turde sige, at man den Gang var enig om det Standpunkt, at Underretssagførere, hvilken Procedureret man end gav dem, ikke skulde have Ret til at kalde sig Landsretssagførere.

Det Flertal, som stiller Ændringsforslaget under Nr. 21, mener, at man bør blive staaende paa det Standpunkt, som Landstinget stillede sig paa i 1919, og foreslaar i Overensstemmelse dermed, at § 180 i Lovforslaget bliver strøget, og at man altsaa bliver ved den nugældende Ret. I alt Fald har Flertallet ikke fundet det rigtigt at gaa den Vej, man er gaaet i det høje Folketing, nemlig at udsondre en mindre, til Dels ret tilfældigt valgt Kreds af Underretssagførere til Særbehandling. Jeg ser ikke, at der kan findes nogen rationel Begrundelse derfor, og jeg tror, at en saadan Udsondring og en saadan Imødekommen af en lille Kreds og Afvisning af alle de andre vil være egnet til at skabe endnu langt større Utilfredshed end den, der nu er til Stede.

Medens Flertallet saaledes mener, at man maa stryge § 180, og at man ikke bør gaa videre i Retning af at imødekomme de i Retsplejelovens § 1031 omtalte Underretssagførere, har man derimod kunnet tiltræde et Ændringsforslag, der er stillet af Justitsministeren under Nr. 22 b, om, at de Beføjelser, der i § 1031 er givet de Underretssagførere, som havde Beskikkelse, da Retsplejeloven traadte i Kraft den 1. Oktober 1919, udvides til ogsaa at gælde for dem, der den Gang endnu ikke havde opnaaet Sagførerbeskikkelse, men havde taget Eksamen, altsaa havde haft Forventning om, naar de 3 Fuldmægtigaar var gaaet, at kunne faa Beskikkelse, som stillede dem lige med de Underretssagførere, som havde Beskikkelse i Forvejen, gav dem den samme Møderet. Vi mener, at ligesom Beskikkelsen er et fast Punkt, er ogsaa Eksamen et fast Punkt, og at man kan gaa dette Skridt videre uden at frygte for at komme ud for yderligere Konsekvenser. Vi tiltræder derfor Justitsministerens Ændringsforslag under Nr. 22 b om, at de Jurister, der havde Eksamen den 1. Oktober 1919, skal jævnstilles med dem, der allerede havde Beskikkelse den Gang.